

gens anklagemyndighed kræver, at et folketingsmedlem fra oppositionen skal bruge tusindvis af timer på at forsvare sig, får § 57-reglen en ganske særlig karakter. De, der vil dyrke det aspekt, har Glistrup hjulpet ved at fremkalde sneesevis af retskendelser om, hvornår tilstedeværelse i folketinget er vigtigere end i retten. Efterløn og socialindkomst gav flertal i domsmandsretten for at aflyse retsmøder. Men ved lystbådeskatten og huslejestoppet var det vigtigere at have Glistrup i retssalen i stedet for, at hans stemme kunne blive afgørende i folketinget for politiske løsninger, som retten ikke brød sig om. Anstændighed tilsagde selvsagt Glistrup at deltage i det folketingsarbejde, som vælgerne havde udpeget ham til. At han således foretrak at arbejde for landets anliggender fremfor sine egne egoistiske, forkortede landsretssagen med nogle måneder. Nemlig den tid, der ellers var medgået ved Glistrups kommenterende forklaringer til anklageskriftet og det yderligere modmateriale, der var fundet frem, såfremt det havde været muligt for Glistrup at høre alt, hvad anklageren fremførte. At Glistrup ikke fysisk samtidig kan være to steder, forstærkede altså yderligere sagens ubalance i hans disfavør.

Kernen i hele § 57-problemet er, at man kastes ud i så mange uønskede bivirkninger af at gennemføre forfølgelser mod et folketingsmedlem i tvivlsomme marathonsager med politisk islæt imod det pågældende partis ønsker, at man ikke skal lade sig forblinde af, at den, der er valgt til folketinget, ikke

i den tid, vælgerne genvælger ham, skal have tinget som en helle overfor normal retsforfølgelse. Antallet inden for straffeprocessen af vitterlige forbrydere, hvor der ikke er ressourcer til at forfølge, er i forvejen så stort, at der intet forgjort bliver ved at anvende § 57 sådan i de meget få tilfælde, hvor problemet overhovedet opstår.

Tilbage er endnu afsløringer i tonsvis af, hvor råddent gammelpartiernes forfaldssamfund har udviklet sig. Sådan som magt altid korrumpere, når stort set de samme kredse har hersket i generationer, og når statsmagten har opnået så stor indflydelse, som det fremgår af opsvulmningen af vore dages offentlige sektor.

Der sættes imidlertid her et – i al fald foreløbigt – punktum for serien.

Det er derfor naturligt på dette sted at oplyse den historiske tilfældighed, der har bevirket, at artiklerne er kommet til at fremstå i anonym form:

I marts måned 1981 meddelte FREMSKRIDTs redaktion, at man så sig om efter en skribent, der strejftogvis kunne belyse Glistrupsagen. Man bad Glistrup skaffe vedkommende baggrundsmateriale. Til brug herfor skrev Glistrup nogle oplæg, der imidlertid uden ændring blev trykt som I og II-indlæggene i denne serie. Hermed var formen låst fast. Og den er så også brugt i de resterende seks afsnit. Men hver sætning er formuleret af Glistrup, der helt og fuldt står inde for, at sandheden ulykkeligvis er så sort/hvid, som artiklerne har afsløret.